

Ύψ κεφ. 9

Ἡ θεραπεία τοῦ ἐκ γενετιῆς τυφλοῦ

Πόσο μᾶς ἀρέσει, παιδιά, νά θαυμάζουμε ὅλα τὰ ὁμορφα πράγματα πού ἔφτιαξε ὁ Θεός στόν κόσμο: τόν καταγάλανο οὐρανό μέ τά ἄσπρα σύννεφα, τόν ὀλόλαμπρο ἥλιο, πού ἄλλοτε χρυσαφένιος καί ἄλλοτε κατακόκκινος βάφει μέ τίς ἀκτίνες του τή γῆ, τή γαλάζια θάλασσα, ὅλη τήν πανέμορφη φύση μέ τά δέντρα, τά πουλιά καί τά ζῶα! Μά πάνω ἀπ' ὅλα χαιρόμαστε νά βλέπουμε τούς γονεῖς μας, τούς συγγενεῖς μας, τούς φίλους μας.

Φαντασεῖτε νά μήν μπορούσαμε νά δοῦμε ποτέ τίς ὁμορφιές τῆς φύσης καί τά τόσα ἀγαπημένα μας πρόσωπα... Πόσο δύσκολο, σ' ἀλήθεια, εἶναι νά γεννηθεῖ κάποιος τυφλός καί νά μήν μπορεῖ νά δεῖ οὔτε τούς γονεῖς του!

Γιά ἕναν τέτοιο ἄνθρωπο θά μιλήσουμε σήμερα, πού ἦταν τυφλός ἀπό τήν κοιλιά τῆς μάνας του. Ζοῦσε μέσ στό σκοτάδι, ὥσπου τόν συνάντησε ὁ Χριστός.

Ἀγιογραφική διήγηση

Μιά μέρα, λοιπόν, καθώς προχωροῦσε ὁ Ἰησοῦς στόν δρόμο, συνάντησε ἕναν ζητιάνο πού εἶχε γεννηθεῖ τυφλός. Στή θέση τῶν

ματιῶν εἶχε ἓνα λεπτό δέρμα.

- Δάσκαλε, ρώτησαν τότε οἱ μαθητές, ποιός ἀμάρτησε αὐτός ἢ οἱ γονεῖς του ὥστε νά γεννηθεῖ τυφλός;

- Οὔτε αὐτός ἀμάρτησε οὔτε οἱ γονεῖς του, ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς. Γεννήθηκε τυφλός **γιά νά φανερωθεῖ σ' αὐτόν ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ.**

Μόλις τελείωσε τά λόγια του ὁ Χριστός, ἔφτυσε κάτω, ἔφτιαξε λάσπη καί ἄλειψε μ' αὐτήν τά μάτια τοῦ τυφλοῦ.

- Πήγαινε καί πλύσου στήν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ! τοῦ εἶπε προστακτικά.

Κι ὁ τυφλός; Ἔκανε ὅ,τι τοῦ εἶπε ὁ Χριστός. Δέν θύμωσε πού τοῦ βάλε στό πρόσωπό του λάσπη; Ὅχι, παιδιά. **Ὁ τυφλός πίστεψε πώς ὁ Χριστός ἔχει τή δύναμη νά τόν κάνει καλά. Γι' αὐτό δέν δίστασε οὔτε στιγμή, ἀλλά πήγε ἀμέσως νά πλυθεῖ στήν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ.**

Καί τότε ἔγινε τό θαῦμα! Μόλις πλύθηκε, τά μάτια του ἀνοιξαν! Κι αὐτός, ὁ γεννημένος τυφλός, πού ἀπ' τήν κοιλιά τῆς μάνας του μόνο σκοτάδι ἔβλεπε, τώρα μπορούσε νά τά δεῖ, νά τά χαρεῖ ὅλα. Πόσο ὁμορφος ἦταν ὁ κόσμος! Πόσο ὠραῖοι οἱ ἄνθρωποι! Πόσο χαρούμενος ἔνιωθε ὁ ἴδιος!

Οἱ γείτονες καί ὅσοι τόν συναντοῦσαν συχνά στόν δρόμο νά ζητιανεύει τώρα ἀποροῦσαν:

- Αὐτός εἶναι ὁ τυφλός πού καθόταν ἐδῶ καί ζητιάνευε;

- Αὐτός εἶναι! ἔλεγαν μερικοί.

- Ὅχι, εἶναι κάποιος πού τοῦ μοιάζει, ἀπαντοῦσαν ἄλλοι.

Ὁ ἴδιος ὅμως μέ χαρά ὁμολογοῦσε:

- Ἐγώ εἶμαι!

Ἐκπληκτοὶ ὅλοι τόν ρωτοῦσαν:

- Πῶς ἀνοιξαν τά μάτια σου;

Κι ἐκεῖνος τούς ἐξηγοῦσε:

- Ἔνας ἄνθρωπος, πού τό μόνο πού ξέρω γι' αὐτόν εἶναι ὅτι τόν λένε Ἰησοῦ, ἔκανε λάσπη, μοῦ ἄλειψε τά μάτια καί μοῦ εἶπε: «Πή-

γαινε στήν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ καί πλύσου». Πήγα ἐκεῖ, πλύθηκα καί βρῆκα τό φῶς μου!

[Οἱ γείτονες τότε ὀδήγησαν τόν πρώην τυφλό στους **φαρισαίους**, **πού ἦταν οἱ θρησκευτικοί ἄρχοντες τοῦ τόπου**. Τόν ρώτησαν κι ἐκεῖνοι πῶς ἀπέκτησε τά μάτια καί τό φῶς του. Ὁ ἄνθρωπος τούς διηγήθηκε πῶς θεραπεύτηκε. Οἱ ὑπερήφανοι φαρισαῖοι ὅμως ἐνοχλήθηκαν. **Ζήλευαν ὑπερβολικά τόν Χριστό, γιατί ὁ λαός Τόν ἀγαποῦσε καί Τόν τιμοῦσε περισσότερο ἀπό ἐκείνους. Γι' αὐτό δέν θέλησαν νά πιστέψουν στό θαῦμα**. Γιά νά βεβαιωθοῦν μάλιστα ὅτι ὁ ἄνθρωπος γεννήθηκε τυφλός, φώναζαν ἀκόμη καί τούς γονεῖς του.

- Πράγματι εἶναι γιός μας καί γεννήθηκε τυφλός, παραδέχτηκαν ἐκεῖνοι. Πῶς τώρα βλέπει, δέν ξέρουμε. Ρωτήστε τόν ἴδιο.

Δέν ἀνέφεραν τίποτε γιά τό θαῦμα, γιατί φοβήθηκαν τήν κακία τῶν ἀρχόντων.

Κάλεσαν τότε οἱ φαρισαῖοι γιά δεύτερη φορά τόν πρώην τυφλό καί τοῦ εἶπαν:

- Πές τήν ἀλήθεια μπροστά στόν Θεό! Ἐμεῖς ξέρουμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶναι ἁμαρτωλός (ἐννοοῦσαν τόν Χριστό).

Τότε ὁ θεραπευμένος ἄνδρας τούς ἀπάντησε:

- Ἐγώ ἓνα ξέρω: ἐνῶ ἤμουν τυφλός, τώρα βλέπω! Ὅλοι γνωρίζουν πῶς ὁ Θεός τούς ἁμαρτωλούς δέν τούς ἀκούει, ἀλλά **ἂν κάποιος Τόν σέβεται καί κάνει τό θέλημά Του, αὐτόν τόν ἀκούει**. Ἄν ὁ Ἰησοῦς δέν ἦταν ἀπό τόν Θεό, δέν θά μπορούσε νά κάνει τίποτα.

Τά λόγια του ἔπесαν σάν κεραυνός. Φανερά ἐκνευρισμένοι οἱ φαρισαῖοι τοῦ εἶπαν:

- Εσύ εἶσαι βουτηγμένος στήν ἁμαρτία ἀπό τότε πού γεννήθηκες καί κάνεις τόν δάσκαλο σ' ἐμᾶς;

Τόν ἔπιασαν, λοιπόν, καί τόν ἔβγαλαν ἔξω ἀπό τή συγκέντρωση τῶν Ἰουδαίων.]

Μετά από μέρες ό Χριστός συνάντησε πάλι τόν πρώην τυφλό καί τόν ρώτησε:

- Έσύ πιστεύεις στόν Υιό τοῦ Θεοῦ;

Έκεῖνος, πού ἀναγνώρισε ἀπό τή φωνή τόν Ἰησοῦ, ἀπάντησε:

- Καί ποίός εἶναι, Κύριε, γιά νά Τόν πιστέψω;

- Μά Τόν βλέπεις, εἶναι αὐτός πού μιλάει τώρα μαζί σου, τοῦ εἶπε ό Χριστός.

Σάν νά τοῦ ἔλεγε ό Κύριος: «Έγώ εἶμαι πού σοῦ μιλῶ».

Καί ό θεραπευμένος τυφλός γεμάτος πίστη καί εὐγνωμοσύνη φώναξε:

- **Πιστεύω, Κύριε!**

Συγκλονισμένος ἔπεσε στά γόνατα καί προσκύνησε τόν Ἰησοῦ.

Ό πρώην τυφλός μέ τήν ἀπλή καί καθαρή καρδιά του κατάλαβε [αὐτό πού δέν μπορούσαν νά παραδεχτοῦν οἱ ὑπερήφανοι φαρισαῖοι,] ὅτι **ό Χριστός εἶναι ό Υἱός τοῦ Θεοῦ.**

Ό Χριστός εἶναι ό ἀληθινός Θεός

Ό τυφλός γιά τόν όποῖο μιλήσαμε σήμερα, ὅπως εἶπαμε καί στήν ἀρχή τῆς ἱστορίας, ὄχι ἀπλῶς δέν ἔβλεπε, δέν εἶχε κᾶν μάτια. Στή θέση τῶν ματιῶν εἶχε μόνο ἓνα λεπτό δέρμα. Καί ό Χριστός μας δέν τόν θεράπευσε ἀπλῶς, ἀλλά **ἔφτιαξε λάσπη καί δημιούργησε τά μάτια!**

Τί σᾶς θυμίζει, παιδιά, τό θαῦμα αὐτό πού ἔκανε ό Χριστός;... Πολύ σωστά. **Τή δημιουργία τοῦ πρώτου ἀνθρώπου ἀπό τόν Θεό.** Πῆρε χῶμα ἀπό τή γῆ ό Θεός καί ἔφτιαξε τόν πρῶτο ἄνθρωπο. Τόν ὀνόμασε **Ἀδάμ, δηλαδή χωματένιο.**

Ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ, λοιπόν, τί φανερώνει; Ὅτι ό Ἰησοῦς, πού μπορεῖ καί πλάθει μάτια ἀπό πηλό, εἶναι ό δημιουργός Θεός, αὐτός πού ἔπλασε τόν πρῶτο ἄνθρωπο μέ χῶμα ἀπό τή γῆ. Ὅπως

ὁμολόγησε καί ὁ τυφλός, ὁ Χριστός εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, Θεός ἀληθινός, ὁ δημιουργός τοῦ κόσμου καί τοῦ ἀνθρώπου!

(Προτεινόμενο τραγούδι: «Δυό λογάκια», ἀπό «Πνευματικές Ὁδές Β΄», σ. 285, CD «Χαμόγελα σέ νότιες ἐφτά», ἀρ. 3).

**Ὁ Χριστός εἶναι Θεός
αἰώνιος κι ἀληθινός.
Εἶναι τοῦ κόσμου ὅλου
ὁ σοφός δημιουργός.**

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Εἰκόνα: Ἡ θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ.
2. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.
3. Ζωγραφιά.
4. Τραγούδι σέ ἀρχεῖο ἤχου: «Δυό λογάκια».
5. Προτεινόμενο παιχνίδι: «Τυφλόμυγα».

Ὑποσημείωση: Οἱ διάλογοι πού ὑπάρχουν στήν εὐαγγελική περικοπή ἀναφέρονται στήν ἀγιογραφική διήγηση περιληπτικά, ὥστε νά συντομεύσουμε τό μάθημα. Ἄν θέλουμε νά συντομεύσουμε κι ἄλλο τή διήγηση (γιά τά νήπια καί τήν Α΄ Δημοτικῶ), παραλείπουμε τά κείμενα πού εἶναι μέσα στίς ἀγκύλες [].